

[Boligministeren.]

sikringsordningen, giver forskellige resultater og kan virke mindre heldig, og derfor har vi gerne villet drøfte disse beregninger med boligudvalgets medlemmer.

Men når hr. Kaj Andresen spørger, om det er min konklusion, at der intet skal ske, vil jeg gerne sige, at det ikke er min konklusion; jeg regner med, at der på grundlag af drøftelserne i boligudvalget — forhåbentlig med støtte af boligforligets partier — vil kunne fremsættes et forslag til gennemførelse i foråret med henblik på den regulering, der skal finde sted af boligsikringen til sommer. For så vidt angår nybyggeriet, samler interessen sig, så vidt jeg kan skønne, om problemerne for dem, der falder ud af skalaen — problemer, som i øvrigt ikke er af ny dato, men også var gældende og blev drøftet, da vi oprindeligt arbejdede med boligsikringsordningen.

Endelig er der — og dermed svarer jeg på det, hr. Kaj Andresen nævnte — spørgsmålet om, hvorvidt der kan laves en særordning i forbindelse med saneringsproblemet. Hr. Ib Thyregod var inde på spørgsmålet, og jeg har også selv tidligere været inde på det. Jeg vil meget gerne være med til at drøfte det i forbindelse med de øvrige problemer.

Hr. Kaj Andresen spurgte, om det var stigningen i udgifterne, der havde bevirket, at regeringen var mere tilbageholdende. Jeg vil egentlig sige, at udgiftsstigningen har overrasket mig og formentlig også hr. Kaj Andresen, for 50 mill. kr. fra det ene år til det andet er selvfølgelig en meget kraftig stigning, og ser man på slutbeløbets størrelse, må man sige, at her er der i hvert fald tale om en forhøjelse, der holder mål med den almindelige prisstigning i samfundet. Men sammenhængen kan måske også føres over til en vurdering af, hvordan det skal forholde sig med rentesikringsordningen på længere sigt, således som andre ordførere har været inde på det.

Må jeg sige med hensyn til antallet af de mennesker, der modtager boligsikring, at det forholder sig på den måde, at der ganske rigtigt er en nedgang på det tidspunkt, hvor satsene reguleres, som følge af at indkomsterne på ny gøres op, og som følge af at der er indkomststigninger, men det har vist sig, at i løbet af relativt kort tid kommer man

op på tallene igen, og at antallet af dem, som får boligsikring i den nye boligmasse, er nogenlunde konstant. Der er altså en udskiftning, formentlig en udskiftning, der svarer til omkring en tredjedel af dem, der kommer til at bo i de nyeste boliger, måske mere, men det ligger jo i selve ordningens idé. Derimod er der tale om en konstant stigning, for så vidt angår folkepensionister, der modtager boligsikring.

Jeg har ikke mange bemærkninger til de øvrige ordførere. Hr. Arne Larsen mente, at den måde, hvorpå man havde foretaget ændringerne, for så vidt angik spørgsmålet om pensionisterne, altså spørgsmålet om at opretholde neutralitet over for pensionisterne, var et udtryk for krummelurer. Nu ved jeg ikke, hvordan man skal opfatte udtrykket krummelurer, men jeg må sige, at der om denne sag har været arbejdet overordentlig omhyggeligt imellem boligministeriet og socialministeriet for at finde frem til en metode, hvorefter pensionisterne blev holdt skadesløse. Det er rigtigt, at problemet ikke har kunnet løses, om jeg så må sige, rent skalamæssigt i forhold til invalidepensionisterne, og at man dér overlader det til kommunernes skøn. Jeg skal herom gerne sige, at vi naturligvis i cirkulærereform — og det kan også drøftes i udvalget, hvis man gerne vil det — vil give så faste retningslinjer for dette skøn som muligt. Jeg har i øvrigt allerede været inde på dette spørgsmål i forbindelse med min besvarelse af det, som hr. Kaj Andresen sagde.

Må jeg endelig sige til hr. Sigsgaard, at når jeg rystede på hovedet, så var det, fordi det selvfølgelig vil komme til at forholde sig på den måde, at det lovforslag, der bliver resultatet af overvejelserne i udvalget, kommer til behandling og naturligvis også til en seriøs behandling her i folketinget.

Endelig vil jeg sige til hr. Sigsgaard, at jeg synes, man retfærdigvis må sige om denne ordning, at den har været en overordentlig stor hjælp for pensionisterne. Forholdet var jo det før i tiden, at de pensionister, som var så heldigt stillede, at de kunne få en kommunal pensionistbolig, derved også som regel fik en betydelig reduktion i deres husleje, men samfundet måtte erkende, at det var ikke muligt — i hvert fald økonomisk set formentlig uoverkommeligt — at opføre pensionistboliger på de